

## Til Orkelkroken.

Av Knut Knutsson.

*La det regne, la det sne.  
La det bare hølje ned.  
For vi kan itj,  
for vi kan itj  
bli stort blautar enn vi e'.*

Bridgeklubben Momp rullet inn på perrongen på Opdal stasjon i hølrende regnvær. «Matpause og strømpeskift», hojet førstemann som smatt inn døra. Muntre tilrop og kommentarer fulgte på bemerkningen, og et par flirende bønder inne på venteværelset konstaterter at humøret var på topp, trass i regntunge skyer med tåkerester i fjellene. En lattersalve brakket løs da Jørgen i bare netting- underbuksa skynnsomt måtte til sykkelen for å hente inn tørre strømper fra sykkelveska.

Skiftinga gikk unda i en fei, og da brøskalken og smørkoppen kom på bordet og stilnet den verste sulten, diskuterte vi vårt neste mål, Orkelkroken. Det falt bemerkninger om stigning og veiforhold, og begge deler åpenbarte vansker i form av hard stigning den første delen av turen, og hjulspor til sykkelvei den siste delen av veien. Kartet og ruta var nøye undersøkt og planlagt på forhånd, men den opprinnelige planen om å starte turen fra Opdal, og kjøre fram til Ålbusætra i ett, brøt vi allerede første dagen. Et regnvær, av en annen verden, stoppet oss for tidlig på kvelden i går ved Ulsberg, så i dag ville vi få strekningen Ulsberg—Opdal i tillegg til marsjruta. Det ble en del diskusjon om vi skulle trampe helt fram til «Kroken» da været ennå ikke syntes å ville bedre seg synderlig. Hissig argumentasjon. Da ristet bordet under Tors knyttneve, og

med en valgtalers røst, iblandet en smule latter, endte han sin lille tale med å slynge ut noe sånt som at Momp besto da vel ikke av kjerringer som krøp i skjul for regn og utsikt til en lang marsj? — «Nei, vil dere som jeg,» så var hans siste ord,» så forsøker vi å opprettholde planen og stormer «Kroken». Det fulgte en begeistret applaus fra Jørgen, som i farten strøk seg med håndflaten under nesen for å fiske bort en dråpe. Johnny og jeg kjek samtidig på været og mens han la fram sitt syn på saken ble jeg ved å nikke bekræftende. Det gikk ut på at den endelige avgjørelsen fikk vi ta seinere, og så ble det.

— — —  
De siste innkjøp ble gjort, en forbi passerende knipset et bilde, og hjulene rullet mot nord. Klokken var vel tre. — — Regnværet holdt på å gi seg, og åpne rifter i skylaget blottet julihimmelen. Et veiskilt lyste oss i møte på venstre side av veien, og uten å stoppe slo vi inn på sæterveien mot øst, Orkelsjøhytta viste skiltet.

Motbakkene ble brattere etter hvert, og vi formelig la oss framover sykkelen for å få presset dem framover noen meter i gangen. Med sykkelvesker over bakhjulet, forhjulet tynget ned av sovepose og telt, foruten diverse klær til tørk i fjellvinden, falt bakkene lange og dryge, men da vi sto på vannskillet og hadde fritt utsyn, syntes vi at dette var strevet verdt. For med fjellvinden ruskende i håret, utsyn over nakne fjell og vidder i solnedgangens rødfargede skjær, glemte vi slitet og forbannelsene i motbakkene. — — En matpause i veikanten, i den tiltakende skumringen, og vi rullet videre. Det gufset kjølig fra snøflekke i fjellskråningene, men detaljer i terrenget fikk ikke feste seg i bevisstheten for vi hadde mer enn nok med styringen. Denne sykkelturen glemmer vi vel aldri, for i slakke skråninger innerter en sætervei med klukkende bekker over veien gikk det så snøvatnet sprutet og småsteinen smalt. Farten var upåklagelig etter forholdene, for den morsomme kjøringa ansportet oss til kappløp. Når sykkelen raste nedover en bakke, var det ikke tid til lang betenkning. Da gjaldt det lynkjapt å bestemme hvordan hjulspor, kampestein og bekker skulle forseres. Ett hjulspor..... hårfin kjøring. Kampestein varslet en salig rysting, og gjaldt det en bekk, så var det full fart på og benene i høyde med styret. Vé

den som da stoppet midt i. Blaute bein og skoggerlatter var da i vente. At syklene holdt, var et under, for over fjellet var det bare én punktering og et bagasjebærerbrekk, og det sier ikke så lite, for ennå kjørte vi på rene autostradaen i forhold til det som var i vente. Men videre. Det er slik med sånn forhindringskjøring at det grenser til det morsomme, og uten fall på humøret kjørte vi i natteskumringen opp ved en kampestein. Et gyllent skjær lå over Store Orkelsjø ute til venstre. Da var klokka henimot 11, og det var natt og trolsk stemning inne i fjella. En gutt som jodlet på tyrollervis utpå vatnet, fikk oss til å stoppe opp her, og vi forlot syklene og drev nedover til stranda. Noen jevnaldrende gutter la nettopp inntil land fra fiske, og det ble prat og røyk. Hvor vi kom fra, og hvor vi skulle hen? Joda grei beskjed. Enn med fiske da? Første turen i kveld. Kom i går, sa de. Litt mer prat om vær og rasjonering, og Momp tok debatten fra venteværelset på Opdal opp til ny overveielse og avgjørelse. En mente vi ble for utkjørt, en slo på at natte-lufta var skarp. Sant nok begge deler, men å legge seg inn i ei bu nå, det var ..... Det falt stillhet over gjengen ..... som om alle plutselig hadde fått det med å lytte til fjellet. Bølgene skvalpet mot stranda, — vinden tok lette tak i fjellgraset, og en heipiplerke steg til værs fra myren og slo noen triller. Ei geit svarte fra ei sæterbu og bjeller ringlet. Fredelig og stilt. — Bare denne stillheten var så gjevt ved fjellet.

Dæggern, var det forløsende ord. Et klask poengterte utbruddet, og en mygg måtte late sitt liv i nakken på Jørgen. Styggmannen skulle bli sittende her, mente myggdrøperen og avgjorde saken med å si at vi dro. Jørgen var kommet i et rent overstadig humør, og idet han steg til sykkel og grep ledelsen på krøtterstien, stemte han i med en sangstemme som kunne få Snøhetta mange mil mot sør til å revne hvis den hadde hørt godt etter. «For er du glad i meg, si sier jeg ikke nei, så sykler vi sammen på livets landevei.....»

Veien var nå blitt til to hjulspor og bød på mange vansker. Farten var litt mindre, men bekkene ble tatt på samme måte, og nå stiftet vi nærmere bekjentskap med blaute myrer og.

Vi passerte ei sæter da lufta gikk pipende ut av forhjulet på Jørgens sykkel. Det som ble sagt i den anledning passer ikke for

gjengivelse, men han stoppet med en saftig svensk regle og strøk seg under nesen med fingeren. På et øyeblikk lå alle syklene i veien, og Jørgen slapp ikke borttil for hjelpsomme hender før dekket var løst, slangen og ringen pompert igjen. Veien gikk gjennom et skar, og vi måtte ha votter på da vi kjørte videre for det var ganske kjølig. Imidlertid steg det et hyl i natten fra sistemann, for en av vottene hans lå sikkert gjenglemt langt tilbake i veien hvor vi hadde hatt bruk for dem før. Å dra på leiting bakover etter en vott hørte dog ikke hjemme i «Momp», og videre bar det. Nattemørket vek smått om senn, og en ny dag holdt på å bryte fram da vi gjorde kvilepause ved Hanebekksæter. En snikende tretthet listet seg over oss, men vi ristet den av og trillet videre. Der hjulene fant fram passer hverken betegnelsen vei eller sti, men uttrykket humpet hjulspor vil kanskje dekke sånn omtrent. Vi passerte på ny en bekk da bagasjebrettet til Tor røk av. Etter en kort undersøkelse viste det seg umulig å reparere selv med ståltråd, men vi delte litt på bagasjen og avlastet sykkelen, og fortsatte. Jeg tok vare på en sykkelvæske og da vi halvt skrenset ned en liten snøfonn ved ei sæter, fant vi oss stående foran ei sideelv til Orkla. Over måtte vi, men det kostet oss blaute bokser. Hva gjør forresten det? Stemningen var blitt matt, og da jeg måtte fiske sykkelveska til Tor opp av elva, ble dette møtt med et trist smil. Sola som hilste oss i møte over fjellene, møtte ikke morgenfugler denne gang, men nattevandrere på seig marsj med sykkel i handa i famlende forsøk på å finne en sti. Det viste seg senere at kjøreveien eller hjulsporene, gikk på vestsiden av Orkla, men som det var nå, måtte vi fram koste hva det ville. Målet hadde lenge vinket oss i møte langt i det fjerne, men avstanden kostet det slit og forbannelse å korte inn på. Da vi endelig stod ved vadestedet ved Ålbusætra og skulle over, viste klokka fem, og vi hadde da vært underveis i 18 timer. Hatt sølete veier, motbakker og dårlig sykkelsti, så nå skulle det smake godt med mat og køye. Vadestedet ble tatt på forskjellig vis. Noen planker til klopp hvor et hjul fikk plass på planken foruten benene, ble redningen for to. En losset bagasjen og bar sykkel og sekker over i to vendinger, mens fjerdemann løftet sykkelen på skulderen og vadet over med elvevann skvalpende om navlen.

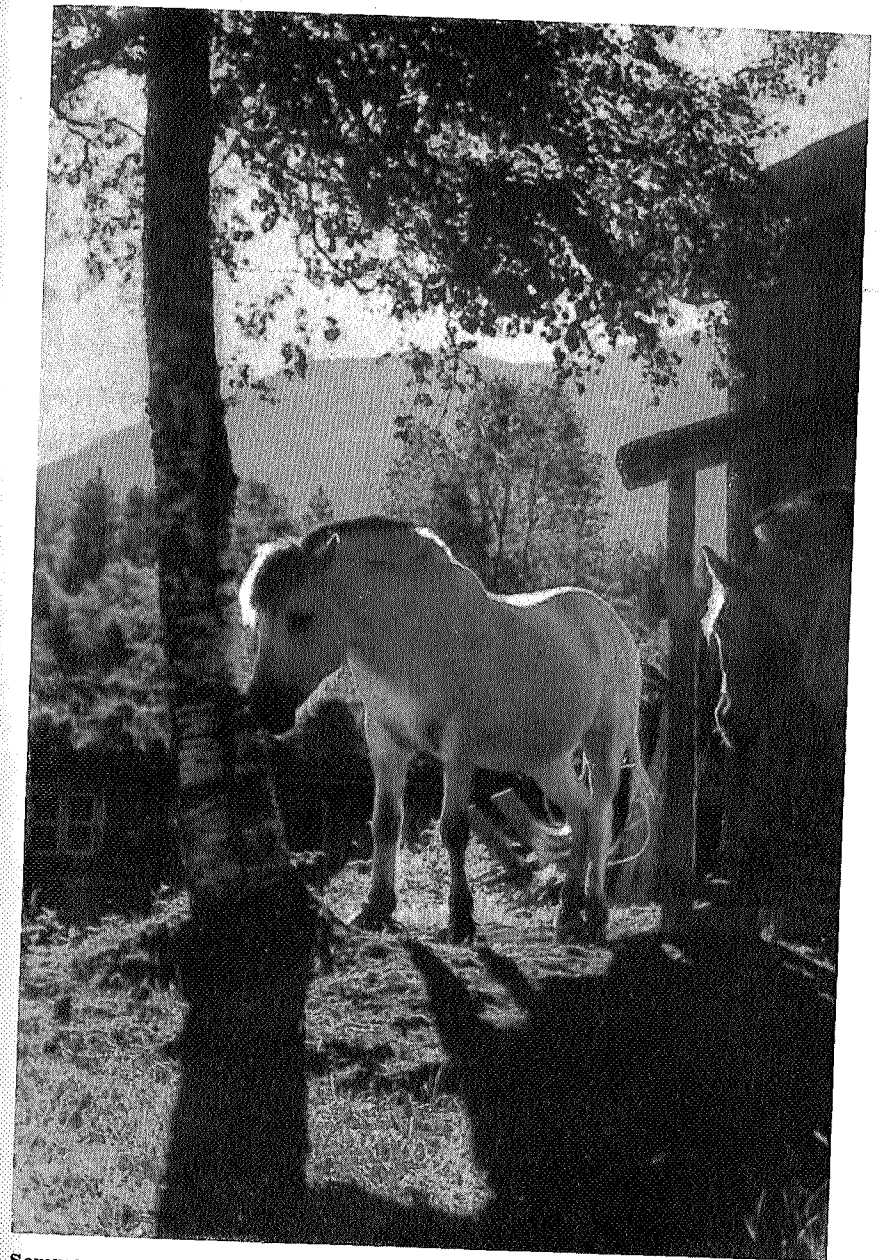
Det ble ikke spurt etter temperaturen, ingen sa noe videre ved matbordet i hytta heller. Men en halv time senere sov fire gutter de rettferdiges søvn i hver sin køye. Johnny og jeg lå sammenkrøllet og godt gjemt i posene; Tor og Jørgen drev sagbruk, alle hadde meldt pass, og en syngende mygg holdt blodfest.

*Knut Knutssøn.*



Syndig vellyst

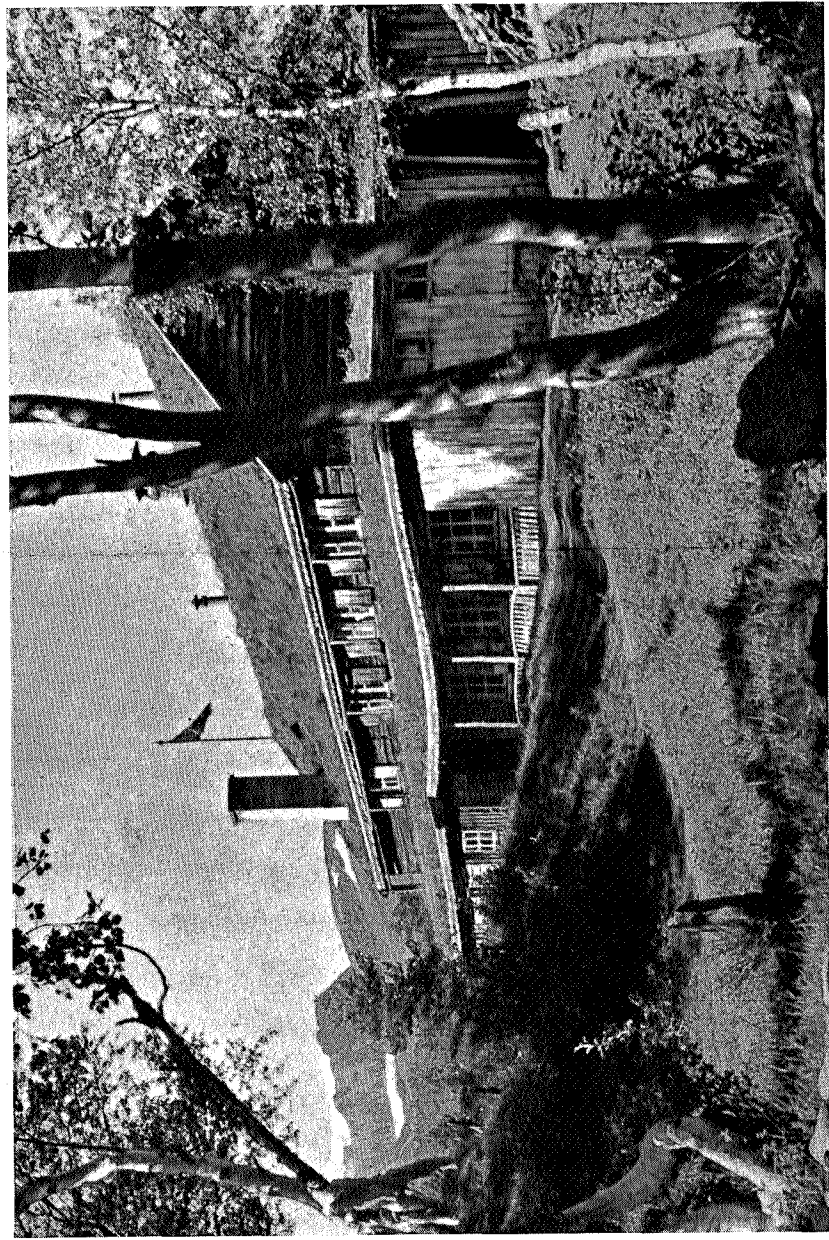
K. Mjåseth



Sommermorgen ved Trollheimshytta

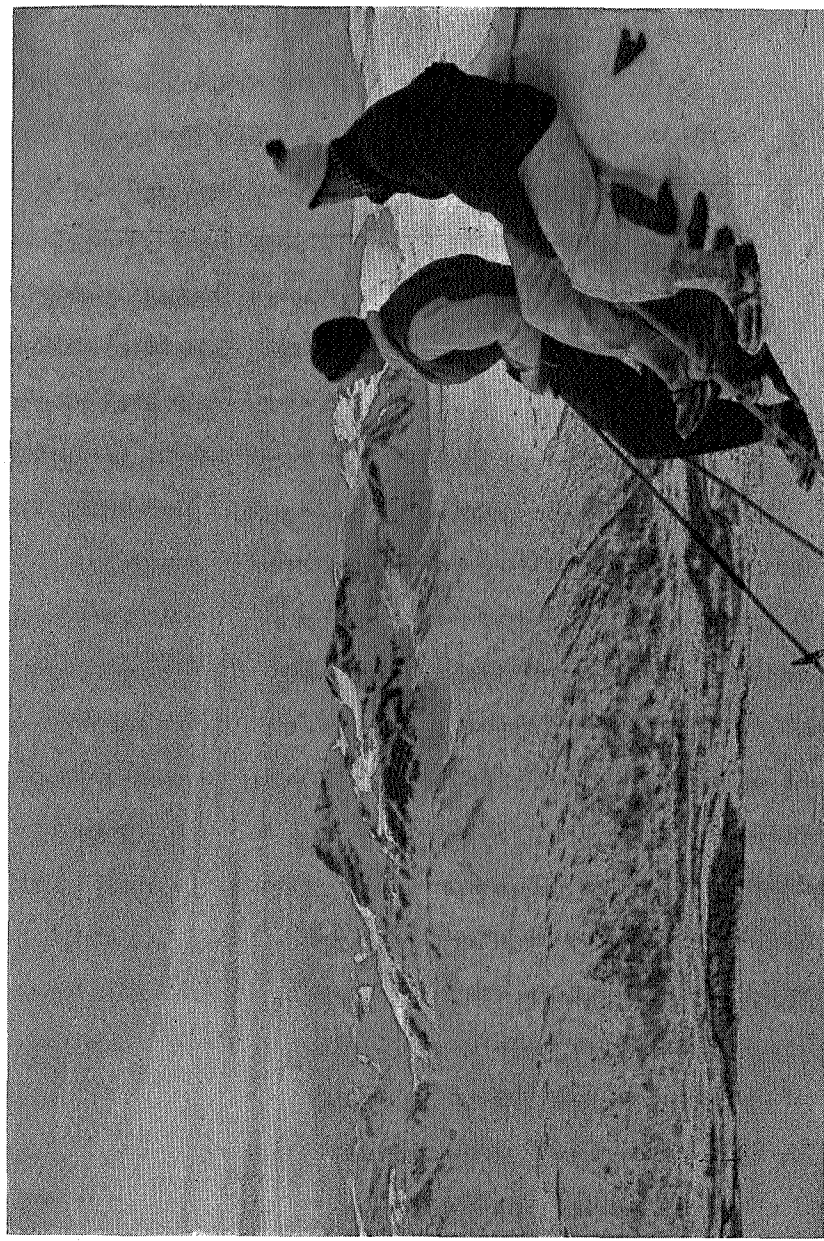
Nic. Stabell





Trollheimshytta

Leif Tvedt



Snota fra Gjeithetta

Odd Sebjeltn